

Єгіазарян К. О.

Студентка 1-го курсу факультету соціології та права НТУУ»КПШ»

Науковий керівник:

Чепульченко Т.О., кандидат юридичних наук, доцент
НТУУ»КПШ».

ЕВТАНАЗІЯ ТА ЇЇ МІСЦЕ В УКРАЇНІ

Слід почати з того, що ж таке «евтаназія» — це рішення людини «звести рахунки» з життям законним способом, але воно є таким лише в тому випадку випадку якщо людина смертельно хвора, або не є дієздатною, в такому випадку таке рішення приймається найближчими родичами хворого. Найчастіше на евтаназію погоджуються люди, що терплять невимовні страждання, і саме тоді вони вирішують відмовитись від ліків, які забезпечують їхню життєдіяльність. Такі випадки можна спостерігати в країнах, де евтаназія поза законом, тобто не дозволена нормативно-правовими актами. Однією з таких країн є Україна. І це сумно...

Закони України не передбачають такої медичної дії як евтаназія. З одного боку евтаназія просто суперечить Конституції України: за ст. 27 Конституції України „кожна людина має невід’ємне право на життя і ніхто не може бути свавільно позбавлений життя та здоров’я”.

Саме тому в нашій країні такий закон не має місця.

Існують також різні види евтаназії:

а) „вбивство із милосердя” – введення лікарем надмірної дози заспокійливого препарату, яка стає смертельною для пацієнта.

б) „самогубство, асистоване лікарем” – коли лікар, навмисно залишає пацієнту «смертельні таблетки», а він вже сам приймає їх.

в) „безпосередньо активна евтаназія”- коли стороння особа залишає хворому засіб, для позбавлення його життя.

Варто зауважити, що це навіть прийняття евтаназії не зупинить хвороб в нашій країні, а тільки призведе до великої кількості жертв.

Крім того, це призведе до маси інших правопорушень, які негативним чином відобразяться на репутації Держави. Тобто, питання про евтаназію у нас складне. Воно вимагає обережного, вдумливого підходу і чітко розробленого законодавчого регулювання.

Але, як ми можемо сказати, евтаназія є «палкою з двох кінців». Тобто, з іншого боку ми не можемо заперечити того, що кожна людина має право як на життя, так і на гідну смерть. Евтаназія полягає саме в гуманному способі це забезпечити. І за допомогою законних засобів допомогти людині померти достойно. Оскільки право на смерть є складовою права на життя, а без урахування цього право на життя перетворюється на обов’язок, так як від нього не можна відмовитись, то очевидно, що воно перетворюється на обов’язок, а не є правом.

Стаття 52 Основ законодавства про охорону здоров'я України передбачає, що медичні працівники зобов'язані надавати допомогу у повному обсязі хворому, який знаходиться у критичному для життя стані. Пункт 2 ст. 52 забороняє пасивну евтаназію, а п. 3 ст. 52 забороняє й активну евтаназію, де зазначається, що медичним працівникам «забороняється здійснення евтаназії — навмисного прискорення смерті або умертвіння невиліковно хворого з метою припинення його страждань».

Заборона евтаназії також передбачена ч. 4 ст. 281 ЦК України, де зазначається, що задоволення прохання фізичної особи про припинення її життя — забороняється.

Тобто з усього вищезазначеного можна зробити висновок, що введення в Україні закону про евтаназію буде мати більше негативних аспектів ніж позитивних. І насамперед, це збільшить кількість вбивств і самогубств.

Всі вищезгадані закони України забороняють навмисне припинення життя, адже це є порушенням права людини на життя.

Але з іншого боку кожен також має право на гідну смерть так само як і на життя.

Тому судячи з протиріч, які виникають в ході дослідження проблеми, можна сказати, що перш ніж приймати такий закон потрібно дослідити ще чимало аспектів даної проблеми, адже по-іншому це питання не буде мати неоднозначний характер, а тобто, завжди будуть ті, хто вважатиме процес евтаназії незаконним і антигуманним.